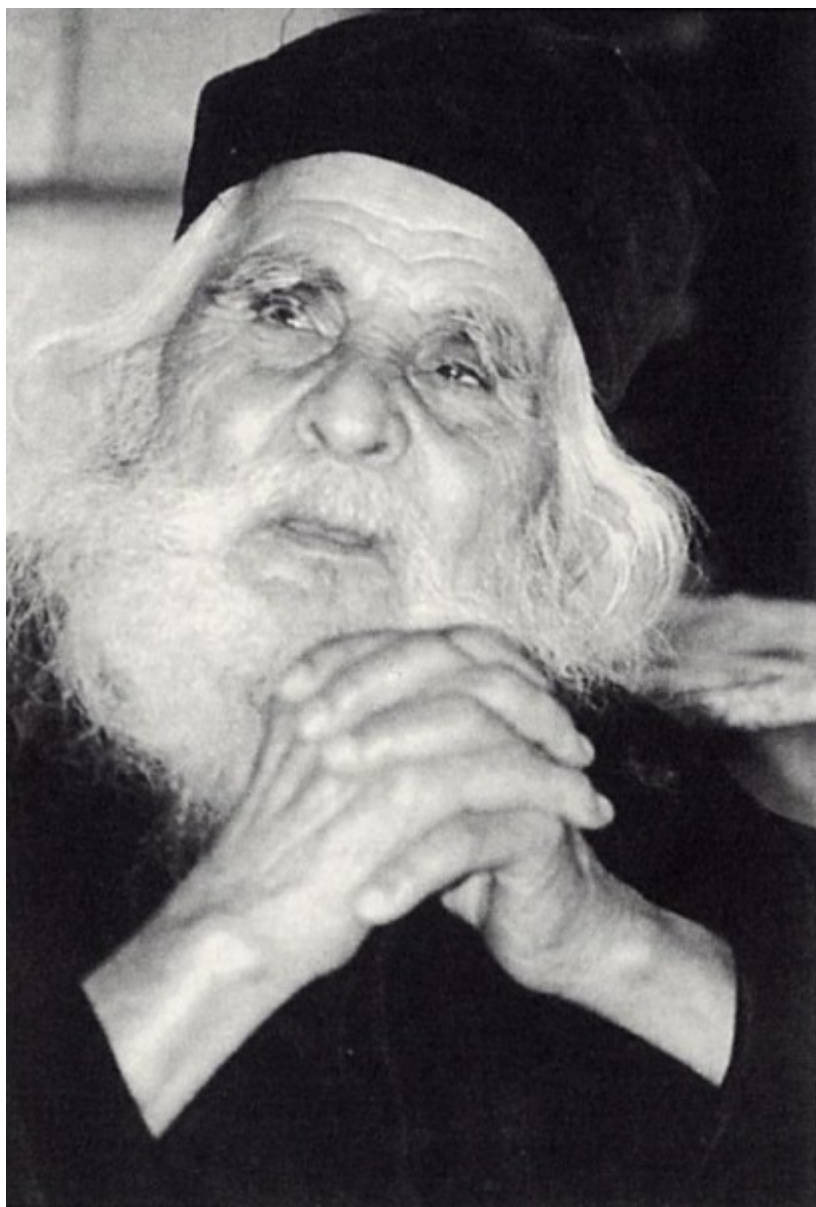

28 Ιουλίου 2024

Ο Γέρων Θεοφύλακτος ο Νεοσκητιώτης († 15/28 Ιουλίου 1986) [μέρος 2ο]

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός](#) / [Έργα Γέρ. Ιωσήφ](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο πόλεμος, τον οποίον είχε σχεδόν μονίμως ο ευλαβέστατος αυτός αγωνιστής, ήτο εν είδος λύπης, περίπου ως η μελαγχολία, το οποίον συχνάκις τον ετυράννει, ιδίως όταν ήτο μόνος μετά τον θάνατον του πρώτου γέροντος του π. Ιωακείμ. Εις τας δύσκολους στιγμάς του όταν επιέζετο από τον πόλεμον αυτόν και έχανε το θάρρος του, εισήρχετο εις την μικράν του εκκλησίαν και έλεγε το παράπονόν του εις τους προστάτας του Αγίους Αναργύρους, οι οποίοι με κάποιαν ιδιικήν των θεωρίαν τον επαρηγόρουν αναλόγως.«Κάποτε, μάς είπε, πού ήμουν πολύ πνιγμένος από τον πόλεμόν μου αυτόν, πήγα νά κοιμηθώ σχεδόν απελπισμένος και εις τον ύπνον μου βλέπω ότι πήγαινα προς το Κυριακόν της Σκήτεως. Όταν βρέθηκα σε κάποιο σημείον στενόν, με τείχη δεξιά και αριστερά, αισθάνθηκα φόβον πολύν και βλέπω» έξαφνα μπροστά μου στον δρόμον ένα τεράστιο σκύλοι σε μέγεθος υπερφυσικό, ως λέοντα με άγριο βλέμμα και διάθεσιν εναντίον μου. Τότε τα έχασα κυριολεκτικά:

και άρχισα νά παρακαλώ τους Αγίου μου νά με σώσουν. Δέν πρόλαβα σχεδόν νά παρακαλέσω, και στην στιγμήν παρουσιάστηκαν δύο παλληκάρια όλο φώς και δόξα· άρπαξαν το θηρίο αυτό, το έδεσαν με χονδρή αλυσίδα και μου είπανε: «Βλέπεις πώς τον δέσαμε και δέν μπορεί νά σε βλάψη; Μή φοβάσαι λοιπόν, αλλά γύρισε στην καλύβη σου και ησύχαζε». Ταυτοχρόνως μου έδωσαν και ένα όμορφο κάτασπρο ψωμάκι, και αμέσως ξύπνησα και ήμουν όλος χαρά.

Άλλοτε πάλι είχα τον ίδιο πόλεμο και η απόγνωσι με μάστιζε τρομερά. Εγνώριζα βέβαια ότι είναι πόλεμος, αλλά δεν μπορούσα νά απαλλαγώ. Λόγω της απειρίας μου δεν το πολέμησα εξ αρχής, όταν μου πρωτοεμφανίστηκε αυτό το πάθος, και μου έγινε μόνιμος σταυρός. Αφού κάθησα νά ξεκουραστώ βλέπω μία ομάδα ανθρώπων διαφορετικής ηλικίας νά ανεβαίνη από τον δρόμον του Κυριακού προς τά πάνω, πού ήταν η δική μου καλύβη, και μιλούσαν μεταξύ τους. Εγώ πρόσεχα ποίοι ήσαν και πού θά πήγαιναν. Όταν πέρασαν το σταυροδρόμι και πλησίασαν την δική μου εξώπορτα, σταμάτησαν για λίγο και τους ακούω νά λέγουν ευκρινώς: «Δεν περνάμε από το καταγώγιό μας;». Πράγματι άνοιξαν την πόρτα μου και μπήκαν μέσα με την σειρά ψάλλοντας το δικό τους απολυτίκιο: «Την εικοσάριθμον ένθεον φάλαγγα, την εξαστράπτουσαν χάριν ουράνιον, των Αναργύρων των λαμπρών το στίφος ανευφημούμεν...». Επροπορεύετο όλων ο Άγιος Παντελεήμων, νεαρός, ξανθός, μεγαλοπρεπής και με παράσημον ιατρικής στό στήθος του, και η ηκολούθησαν οι υπόλοιποι ψάλλοντας μελωδικώτατα όλο τους το τροπάριο. Ανέβηκαν την σκάλα της καλύβης στον επάνω όροφο πού είναι η εκκλησία τους, μπήκαν μέσα, στάθηκαν με την σειρά στους δύο χορούς και άρχισαν νά ψάλλουν τροπάρια από την ακολουθία τους. Όταν τελείωσαν την ψαλμωδία, γύρισαν πίσσο και έφυγαν προς το επάνω μέρος της Σκήτεως, αφού μου άφησαν την ευλογία τους και πολλή παρηγοριά και επί σειράν ημερών ήμουν γεμάτος χαρά και πνευματική ευτυχία».

Δεν εκράτουν σημειώσεις, ο ταπεινός, όταν πολλάκις μοί εδιηγείτο τοιαύτας αντιλήψεις των Αγίων Αναργύρων, και τας έκλεψεν η λήθη.

Ειδικώς εχαρακτήριζε τον ευλογημένον αυτόν γέροντα εις όλην του την ζωήν η πολλή του υπομονή, διότι πέραν των ποικίλων περιπετειών του μοναχικού του βίου, εσήκωνε και τον Σταυρόν μιάς ισοβίου ασθενείας η οποία τον εταλαιπώρει μονίμως. Τον επόνει συνεχώς ο στόμαχός του, χωρίς όμως νά είναι πάθημα στομαχικόν ως μερικοί ιατροί διεγνώσαν, αλλά μάλλον του ήπατος· πολλάκις δε εδυνάμωνε πολύ. Όπως μάς έλεγε, συχνά πήγαινε εις τους φίλους του, τους ιατρούς Αγίους Αναργύρους και τους παρεπονείτο, διατί δεν τον θεραπεύουν, και τους έβλεπε εις τον ύπνον του νά του λέγουν. «Εμείς, γέροντα, σε θεραπεύομεν εάν θέλης, αλλά αυτό δέν σε συμφέρει». Αύτη η πληροφορία τον ανέπαυε δι'

αρκετόν καιρόν και μετά πάλιν συνέχιζε ο Σταυρός του.

Όσον διεμένομεν ημείς εις την Σκήτιν, είχε παρηγορίαν διότι είμεθα όλοι μαζί· όταν όμως ανεχωρήσαμεν δι' άλλα μέρη του ιερού μας τόπου, ως ο Κύριος οικονόμησεν, έμεινε μόνος και κάπως εδυσκολεύετο. Τον παρεκαλέσαμεν νά δεχθή νά έλθη μαζί μας, διότι μάς ήτο αγαπητός, αλλά δεν ήθελε νά αποχωρισθή τους φίλους του, τους Αγίους Αναργύρους. Εις το τέλος, όταν επληθύνθησαν αι σωματικάί του ασθένειαι και εχρειάζετο συμπαράστασιν, ευλαβείς γέροντες της Σκήτεως τον συνώδευσαν έως τας Αθήνας δι' ιατρικήν παρακολούθησιν, διότι επόνουν οι οφθαλμοί του και το φως του ηλαττούτο σημαντικώς. Δυστυχώς όμως δεν επρόλαβε την θεραπείαν των οφθαλμών. Ανεπτύχθη γλαύκωμα προκεχωρημένης μορφής και ούτως απώλεσε τελείως το φως του. Είχε όμως και άλλην ασθένειαν, η οποία επίσης εξελίσσετο, ως δε διεπίστωσαν οι θεράποντες ιατροί, ήτο καρκίνος εις τα τελευταία στάδια. Μετά ταύτα ειδοποιήθησαν οι συγγενείς του και οι πατέρες της Σκήτεως ότι δεν είχε πλέον ανθρωπίνως ελπίδα ζωής και θά έξει το πολύ είκοσιν ημέρας.

συνεχίζεται...

Πηγή: *Γέροντος Ιωσήφ, Οσίων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, β' Έκδοσις, Ιερά Βασιλική και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.*